

legmagasabb tölgyön tartózkodó galamb-pár okozta. Galambok költik ki azt a tojást, melyből Venus származik (Syria dea). A Venusnak virágot vivő Peristera nympa galambbá változik. Apolló fiának, Aniusnak, három leányáról szól a mithosz: kezük alatt minden borrá és étellé változik. Agamemnon a három csodaleányt hadi létszámába felvéve, Trója alá akarja vinni; a trójaiak pártján levő istenség azonban galambokká varázsolja őket.

A khaldeai mithoszbán az emberiség mindkét hajnalán beköszöntő holló, Noé álnok madara, a régi keresztény hagyományokban a gonoszság jelképe. Apolló késedelmeskedéseért feledékenységgel bünteti meg és megátkozza, hogy mindég szomjazzék. Ez az egykor még fehér madár vitte hírül Apollónak, hogy kedvesét, Kornis nymphát egy arkádiai ifjú karjai közt látta; a gyászos hír hallatára megátkozta madarát a költészet istene, hogy legyen a színe olyan sötét, olyan fekete, mint amilyen az a bánat, melyet lelkének és szívének okozott. Meropis, Eumelos leánya, Geát, a földet annyira szereti, hogy a többi istenekről hallani sem akar, a miért azután őt a megsértett égiek büntetésből hollóvá változtatják.

Tisztelt madár az őskori népek szemében a gólya. Sejtelem szerint első szereplése az egyiptomiak isteni

ELHAGYOTT TARLÓ.

*Nem hullámszik már a kalász.
Nem cseng kasza, sarló.
Elhagyatva szomorkodik
A sárguló tarló.*

*Nem gyujtanak dévaj dalra
Fiatalok, vének,
Csak egy tücsök czirpelése
Az unalmas ének.*

*Mintha a nap aranyfénye
Temetőre szállna,
Mint hogyha a tarlott földnek
Őrök volna álma.*

*Csak este ha feljő a hold,
Hűvös szellő támad
S barázdák közt zokogás kél,
Mint nagy, örök bánat.*

*A pitypalaty siratja-e
Szédült, puha fészkit,
Vagy az esti szél dudolva
Halottilepelt készit?*

*Nem tudom én, mit is sutlog
Az esteli szellő,
De szívemre nehezedik
Mint egy sötét felhő.*

Feleki Sándor.

dinasztiájának kezdetére, Osiris és Isis uralkodásának idejébe esik. Az emberiségnek különösen a földművelés terén tett kiváló szolgálataiért nyer különös elismerést. Állandóan Isis szolgálatában állván, tolytonosan feje felett lebeg. Kétséges ugyan, hogy a régi irások Isis madaráról szólva, nem tévesen említik-e a gólyát a Nilus vidékén templomokban etetett gólya-féle szent madár, az Ibis helyett, melyet halálbüntetés alatt tilalmas volt bántani s melyek közül az elhullottakat bebalzsamozva, áhitatos szertartással temették el. Akárhogyan is áll a dolog, annyi tény, hogy az ókori népek legtöbbször jámbor és jótevő madarának tekintette a gólyát s különösen a szláv népek tartották nagyra (Bogdanisten madara) s a többek között azt is vélték felőle, hogy halálát érezve, messze vidékre költözik s ott ember lesz belőle... Görög monda szerint a gólya Laomedon trójai király leánya! Herával szépségben vetélkedni merészkedvén, büntetésből gólya alakot kapott és kérkedéseért mindig kelepelnie kell.

Feltűnő szerepe van az őskori népek mithoszában a hattyúnak is. Kecses természetén kívül rendszerint mesebeli dala teszi csodálatlót és okozza az isteni küldetéséről alkotott hiedelmet. A hattyú állandó hitregei szerepeltetésén kívül Cygnusról szólva is megemlékezik a mithosz tündéri mada-

A rab-király szabadon.

(Fantasztikus állatregény.)

— Irta: Bársony István —

(6. folyt.)

Zulejka szomjas.

A Csikos Fojtogató elvált a királytól s azzal a csudálatosan lágy, nesztelen lépéssel indult lefelé a dombról a távolban látszó ködös róna felé, amely csupán a fajtábeliek sajtósága.

Hovatovább világosodott s a berekben ugyancsak nagy csattogást, flótázást műveltek a rigók.

Tilulija, a sárgarigók hirneves dalnoka, jó darabon kísérté Bengália díszét; folyvást fölötte röpködött s gyönyörű csengő szóval adott kifejezést csudálkozásának: — Ni milyen ékes! ni milyen tarka! mint a tulipán! mint a tulipán!

A berek madarai figyelmessé lettek s kíváncsian

suhantak el a Csikos Fojtogató fölött, aki ügyet sem vetve rájuk, ereszkedett le a csalit között, mindaddig, amíg el nem érte az erdő szélét, a hol magas, buja fűtenger következett.

Sűrű, pompás rejteket kínáló rozsvetés volt az; a tigris úgy csúszott bele, hogy alig kellett kissé kinyújtóznia, máris elborította a zöld tenger, a mi nagy térségen hullámszott, innen kezdve.

A ki ezután a vetés különös mozgását látta volna, ugyancsak nagyot nézett volna.

A magas rozs kigyózó vonalban kezdett hullámszni; de nem felülről indult a hullám, a hogy a szél szokta támasztani, hanem alulról, mint a holt tengeren. Nem is egy irányban hajladozott a vetés, hanem össze-vissza lendült s azután ingva-ringva elcsöndesedett; de már akkor tovább, távolabb, folytatása volt a hullámszásnak. Arra vonult-csúszott Zulejka, selyemsímasággal.

Végre kiért a nagy rétre, a mely túl volt a vetésen s beleszaladt a végetlen rónaságba.

Talpa itt szivacsos, szortyogó talajt érintett. A fű csudálatosan zöld volt és bársonyos. Millió meg millió gyémántcsöppel ragyogott rajta a harmat.

A vetés fölött pacsirta énekelt. Zulejka egy pillanatra odafordította a fejét. Ezek az édes hangok még az ő rideg és önző lényét is le tudták bilincselni.

A puha gyepen sunyítva lépdelt tova azután, arra felé, a hol a távolban sötét vonala látszott a nádasnak. Itt sok volt a rekettye-bokor; Zulejka azok fede-